కథా కౌముది

స్థితప్రజ్ఞత

సీతాశర్మ మంథా

"ఒరేయ్, బుజ్జిగా! మాస్టారుగోరు వచ్చేసారు. ఇంజన్ ఎయ్యరా, ఆలీసం అయ్యిపోంది," కేకేసాడు వెంకట్రావు.

"మాస్టారు ఎప్పుడన్నా ఆలీసంగా ఒత్తారా! బామ్మర్దినని నేను నీకు లోకువ. అందుకే నా మీద అరుత్తావు," అనుకుంటూ బుజ్జి ఇంజన్ రూమ్ లోకి పరుగెత్తుకుని వెళ్ళి స్టీమర్ స్టార్ట్ చేసాడు. 'డుగ్ డుగ్ డుగ్ ' అనుకుంటూ గోదావరిలో మాస్టారి ప్రయాణం మొదలైంది.

ఆ స్టీమర్ రాజమండ్రి నించి భద్రాచలం వెళ్ళేవారిని దారిలో కూనవరం, పాపికొండలు చూపిస్తు వెడుతుంది. సుధీర్ మాస్టారు కూనవరం బయల్దేరారు. అక్కడికి బస్సులో కూడా వెళ్ళొచ్చు కాని అతనికి ఎన్నిసార్లు వెళ్ళినా ఎన్ని ఏళ్ళనించీ వెళ్ళినా స్టీమర్ లో వెళ్ళడమే ఇష్టం.

"అమ్మగారు, నాన్నగారు బాగుండారాండి?" వెంకట్రావు ప్రశ్నతో ప్రకృతిని, గాలిని ఆస్వాదిస్తున్న సుధీర్ ఆలోచనలకు గండి పడింది.

"ఆ... బావున్నారు", అంటూనె తనకంటె ముందే వచ్చి కూర్చున్నఅమ్మాయిల గాంగ్ ని ఒకసారి చూసాడు.

ఇవాళరేపు అందరు చీరలు మానేసి పంజాబి డ్రెస్సులు వేసుకోవడం వలన ఎవరు అమ్మాయిలో, ఎవరు అమ్మలో ఒక్కచూపులో తెలియడంలేదు. పైగా అతను ఒక్కడు కొంచెం దూరంగా ప్రపంచానికి సంబంధం లేనట్లు కూర్చున్నాడాయె! ఇంకోసారి చూడ్డానికి సంస్కారం అడ్డు వచ్చింది. కాని వాళ్ళ మాటలు అడపా తడపా అతని చెవిలో పడుతున్నాయి.

"చూడవే! ఎవరో దేవదాసులాగ ఉన్నాడు," అంది ఒక పాప.

"కాదు, తెల్ల లాల్చీ పైజామలో బంగారుబాబు లాగ ఉన్నాడు", అంది రెండో పాప.

"కాదే, మన సుధీర్ మాస్టారిలా ఉన్నారు," అంది ఒక తెలిసిన, విన్న కంఠం.

"ష్, మాట్లాడకండి," గద్దించింది ఇంకో కంఠం.

"అందరూ మనలాగ మంచివాళ్ళు, నెమ్మదివాళ్ళు ఉంటారా? తాటతీసి నిర్భయ కేసు పెట్టరూ?" అంది ఇంకొక ఆరింద.

వద్దనుకున్నా వినిపిస్తున్న మాటలతో సుధీర్ బాధగ నిట్టూర్చాడు. ఏ మనుషులకూ, వాతావరణానికి దూరంగా ఉంటున్నాడో వాళ్ళే మరల తన జీవితంలో తారసపడతారని అతను ఎప్పుడు అనుకోలేదు. కాని ఇప్పుడు అతను వాటన్నిటికీ అతీతుడు. తన పని, తన బాధ్యత ..అంతె. "వీళ్ళగురించి తలుచుకోవడం అనవసరం," అనుకున్నాడు. అయినా అతనికి గతం గుర్తు వచ్చింది.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

"హాయ్, గర్ల్స్, పరిగెత్తండి. ఏమి తిని రాలేదా ఏంటి? ఈ కొంచెం పరిగెత్తకపోతె తరువాత అసలు గేమ్ ఎలా ఆడతారు?" ఉత్సాహపరుస్తున్నాడు సుధీర్ సర్.

"ఎక్కువ ఎండలో ఆడితే నల్లగా అయిపోతానని, మా మమ్మీ ఆడొద్దంది సార్," బుంగమూతి పెట్టి గట్టుమీద కూర్చుని కాళ్ళు ఊపుతూ అంది సునంద.

"ఆడకపోతే డ్రమ్ములాగ అవుతావని చెప్పలేదా మీ మమ్మీ? డియర్ ," అన్నాడు సుధీర్.

" నిజమే సార్," సాగతీస్తూ పరిగెట్టింది సునంద.

వాళ్ళంతా పదవ తరగతి చదువుతున్న ముద్దుగుమ్మలు. అతను వాళ్ళ ఆటలు ఆడించే టీచర్. అందగాడు. వేరె ఊరులో మంచి ఉద్యోగం వచ్చినా అమ్మనాన్నలను వదలి వెళ్ళడం ఇష్టం లేక ఆ ప్రైవెట్ స్కూల్లో ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నాడు. పైగా ఇంకొక కారణం సైన్సు టీచర్ సునీత. ఇద్దరు ఒకరినొకరు ఇష్టపడి త్వరలో పెళ్ళికూడ చేసుకుందామని అనుకున్నారు. కాని ఇంకా అందరికీ చెప్పలేదు ఆమె వద్దందని.

"త్వరగా, త్వరగా," సుధీర్ అనడంతో అతనిని చూస్తూ వేగంగా ముందుకు పరుగెత్తి కాలు మడతపడి కిందకి పడింది సునంద.

"అయ్యొ, ఏమైంది," అంటూ సుధీర్ వచ్చి ఆమెను పట్టుకున్నాడు. అందరూ ఆమెవైపు చూడడంతో ఆ ఎటెన్షన్ సునందకి చాల నచ్చింది. ఇంకా సుధీర్ మీదకి కావాలని ఒరిగి పోయింది. కాని అతను అది ఏమి

పట్టించుకోకుండ ఇంకొక అమ్మాయి సహాయంతో మెల్లగ 'స్టాఫ్ రూమ్' కి తీసుకెళ్లాడు. అక్కడ సునీత వాళ్ళని చూసి మొహం చిట్లించింది.

"పాపం, తనకు కాలు బెణికింది," అన్నాడు సుధీర్ కంగారుగ. "సరే, సరే", అని ఆమె అక్కడినించి వెళ్ళిపోయింది.

ఆరోజు సాయంత్రం సుధీర్, సునీత రోజు కలుసుకునే చోట కూర్చుని మాట్లాడుకుంటుంటె అతని సెల్ఫోన్ మోగింది. "హలో సార్, నేను సునంద," అని వినగానె సునీత హావభావాలు మారిపోయాయి. "బై, సుధీర్ . రేపు కలుద్దాం," అని చకాచకా వెళ్ళిపోయింది.

"ఈ సునందకి వార్నింగ్ ఇవ్వాలి", అనుకుంటు సుధీర్ కాల్ కట్ చేసాడు. మరలమరల రింగ్, తర్వాత మెసేజ్, "మీతో చాల మాట్లాడాలి సర్," అని. "సునీత చూస్తే, అమ్మో," అనుకుని, "రేపు మట్లాడుతా," అని జవాబు ఇచ్చి ఆ మెసేజ్ లు అన్నీ తీసేసాడు. "జవాబు ఇవ్వకపోతె ఇంకెన్ని పెడుతుందో ,“ అనుకుంటూ.

మర్నాడు స్కూల్లో "మీరు నాకు లెక్కలు చెప్పండి సార్. మీరైతే నెమ్మదిగా నాకు అర్ధమయ్యేట్లు చెపుతారు. మా లెక్కల మాస్టారికి కోపం ఎక్కువ," అని అతనితో సునంద మాట్లాడుతోంది.

"నాకు కుదరదు.నువ్వు వేరె ఎవరైన టీచర్ తో మాట్లాడుకో" అని సుధీర్ చెప్తుండగా అక్కడికి సునీత వచ్చి వాళ్ళిద్దరినీ ఎగాదిగా చూసి వెళ్ళిపోయింది.

"అబ్బా,"తల పట్టుకున్నాడు సుధీర్. "అయ్యో, తలనెప్పా సర్, నా దగ్గర మాత్ర ఉంది. మమ్మీ ఎప్పుడూ ఉంచుకోమని ఇస్తుంది, బాగ్ లో ఉంది, ఇవ్వనా?" అని మీదమీదకి వచ్చేస్తోంది.

"నాకేం వద్దు. నువ్వు క్లాస్ కి వెళ్ళు." పంపించేసాడు సుధీర్ . కొంచెం బాధ పడుతూ వెళ్ళిపోయింది ఆ అమ్మాయి.

సాయంత్రం ఇంటికి ఫోన్, "ఎలా ఉంది సార్ మీకు?" అంటూ.

సుధీర్ చెప్పాడు,"నువ్వు నాకు కాల్స్ చెయ్యద్దు," అని. కాని ఆమె వినదు. చేస్తూనె ఉంటుంది.

"చిన్న పిల్ల, పరిక్షలు అయ్యాక ఎలాగు స్కూల్ వదిలి వెళ్ళిపోతుంది. అప్పుడు మానేస్తుందిలే ," అనుకున్నాడు అతను. ఇలా కొన్ని రోజులు గడిచాయి. ఆ ఊరుకోవడమే అతని కొంప ముంచింది.

ఒకరోజు 'స్టాఫ్ రూమ్' కి బంట్రోతు వచ్చి, "మిమ్మల్ని ప్రిన్సిపాల్ గారు తీసుకురమ్మన్నారు," అన్నాడు. సుధీర్ వెళ్ళేసరికి అక్కడ సునంద వాళ్ళ అమ్మ నాన్న ఇద్దరు ఉన్నారు.

"వీడె సార్, వీడి ఫొటో పుస్తకాల్లో పెట్టుకుని నా కూతురు చదువు మానేసింది. రోజు ఫోన్లు, మెసేజ్లు, అడిగితే,"వాడంటే నాకు ఇష్టం " అంటోంది. మీరేమైనా చర్య తీసుకుంటారా నన్ను చూసుకోమంటారా? వీడి పుస్తకాలు

చూడండి, 'సునీ సునీ' అని ఎలా రాసుకున్నాడో? ఎంత ధైర్యంరా నీకు? నా కూతురుకే వల వేస్తావా? నువ్వెంత, నీ బతుకెంత?" ఇంకా ఏవో అవాకులు చవాకులు పేలుతు ఉంటే, సుధీర్ ప్రిన్సిపాల్ కి విషయం చెప్పబోయాడు.

ఆయన వాళ్ళకి సర్ది చెప్పి ఇంటికి పంపించేసి సుధీర్ తో అన్నాడు,"సార్, తప్పుఎవరిది అని నేను విచారించ తలుచుకోలేదు. అందుకే ఆడపిల్లలతో మాట్లాడుతున్నపుడు పది అడుగుల దూరం పెట్టమంటాను. ఇది ఒక ప్రైవేట్ స్కూల్. ఆయనకు చాల పలుకుబడి ఉంది, ఏమైనా చెయ్యగలడు. పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇవ్వకుండా నేను ఆపగలను. ఇదే నేను మీకు చెయ్యకలిగేది. వీలైతె మీరు ఈ ఊరు వదిలి వెళ్ళిపోతె మంచిది, తర్వాత మీ ఇష్టం,"అన్నాడు.

ఆ ప్రిన్సిపాల్ ఎంతో అనుభవం ఉన్న వ్యక్తి. అతనికి తెలుసు. ఒక వ్యక్తి ఒక సంస్థతో పెట్టుకోకూడదని. అందునా ఆడపిల్లకి సంబంధించిన విషయం. యాజమాన్యం ఇతని మాట వినరు. స్కూల్ కి చెడ్డ పేరు వస్తుందని భయపడతారు. వాళ్ళకి ఏముంది? అవసరమైతే నాలుగు రూపాయలు ఎక్కువ ఇచ్చి ఇంకొక టీచర్ని తెచ్చుకుంటారు. ఒక మంచి టీచర్ని స్కూల్ కోల్పోయి నాలుగు రోజులపాటు విద్యార్థులు ఇబ్బంది పడతారు. తరువాత మామూలే.

అంతా అపరాధిలాగ చూసేసరికి, ఆఖరికి సునీత కూడ మొహం తప్పుకుని వెళ్ళిపోయె సరికి అతనికి తన ప్రపంచం ఆగిపోయింది అనుకున్నాడు. అతను ఆమెకు ఎంత చెబుదామన్నా ఆమె అస్సలు అవకాశం ఇవ్వలేదు. ఏమీ తోచక తనకు ప్రశాంతత ఇచ్చె గోదావరి ప్రయాణం చేస్తుండగ స్టీమర్ కూనవరంలో ఆగింది. అతను అక్కడ దిగిపోయాడు.

తల్లితండ్రులు ఎంత బ్రతిమాలినా తిరిగి వెనక్కిరాలేదు. తనకు అక్కడే బావుందని, ఇష్టమైతే వాళ్ళని కూడ అక్కడికి వచ్చేయమని అనేవాడు. ఒక్కడే కొడుకు వలన వాళ్ళుకూడ ఎక్కడో అక్కడ అతను సంతోషంగా ఉంటే అదే చాలనుకునేవారు. కనీసం కళ్ళెదురుగ ఉన్నాడని అనుకుని అప్పడప్పుడు వచ్చి వెడుతూ ఉండేవారు.

అతను అక్కడి వాళ్ళల్లో ఒకడిగా కలిసిపోయాడు. అక్కడి పిల్లలకు పాఠాలు చెబుతూ ఎవరినీ తన దగ్గరికి రానీయక 'మందిలో ఉంటూ ఒంటరిగా', వాళ్ళకి ఉపయోగ పడుతూ నిజమైన 'మనీషి' అయ్యాడు. అక్కడ 'మాస్టారు' అంటే అతనిని చూపిస్తారు అంతా.

ఎప్పుడైనా పోలీసులు వచ్చి, "అన్నలు ఏమైనా ఇబ్బంది పెడితే మాకు చెప్పండి సార్", అంటారు. "పోలీసులు ఏమైనా 'రుబాబ్' చేస్తే మాకు జెప్పుండ్రి", అని అన్నలు అంటారు. అన్నింటికి చిరునవ్వే అతని సమాధానం. అలా పదిహేను సంవత్సరాలు గడిచాయి. అతను నలభైలలో పడ్డాడు.

ఇప్పుడింక తల్లితండ్రులు ప్రయాణం చేసె స్థితిలో లేరు. అందుకే అతను అప్పడప్పుడు రాజమండ్రి వెళ్ళి వాళ్ళని చూసి, అతనికి కావల్సిన సరుకులు తెచ్చుకుంటూ ఉంటాడు.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

స్టీమర్ ఆగింది. దిగాక కొంచెం బడలిక అనిపించి సుధీర్ ఒక రాయి మీద కూర్చొన్నాడు తన కుటీరానికి వెళ్ళేముందు. దూరంగా ఇద్దరు ఆడవాళ్ళు తన దగ్గరకు వస్తూ కనిపించారు. సునంద, ఆమె స్నేహితురాలు– లావణ్య.

"మాస్టారు, నన్ను క్షమించండి. నాదే తప్పని అప్పుడు చెప్పలేక పోయాను." అంది సునంద.

"పోన్లేమ్మా, ఫరవాలేదు. నువ్వు బావున్నావు కదా! ఎంత మంది పిల్లలు? " నవ్వుతూ అడిగాడు సుధీర్.

"ఒక్క బాబు సార్. స్నేహితులు అంతా 'రీయూనియన్' అంటే, మరల అంతా సరదాగ కలవవచ్చు కదా అని వచ్చాను," అంది ఆమె.

"పదవే, పోదాం. మళ్ళీ వాళ్ళెవరైనా చూస్తారు," అంటూ లావణ్య తనని అక్కడ్నించి తీసికెళ్ళిపోయింది. నిజానికి సునందకి ఇంకా కొంచెం సేపు అతనితో మాట్లాడాలని ఉంది.

"అంటె ఇంకా నాదే తప్పని వాళ్ళంతా అనుకుంటున్నారన్న మాట. పోన్లె, అనవసరంగా ఆ అమ్మాయిని ఆకర్షించాను అనే అపరాధ భావన తొలిగింది," స్థిత ప్రజ్ఞతతో ఊరివైపు కదిలాడు సుధీర్.

"ఇప్పటికీ ఎంత బావున్నాడె మాస్టారు? అప్పటి పాంట్ టీషర్ట్ ల కంటే ఈ లాల్చీపైజామాలో ఇంకా అందంగా ఉన్నాడు," అంటూ తన మొదటి ప్రేమని గుర్తు చేసుకుంది సునంద.

అందరి మనసులు తనకు తెలుసంటూ నర్మగర్భంగా గోదావరి సాగుతోంది, గోదావరిలో స్టీమర్ సాగుతోంది భద్రాచలంవైపు.

.

COMMENTS